

Загірна Анжеліка
місто Київ

* * *

Війна порушила наш спокій:
росія наступом іде!
І чинить дії всі жорстокі...
Лице моє навік бліде.

За що калічиш наші долі?
Чому прийшла в мій рідний край?
Чому ви хочете неволі
Народу сильного? А гай?

Ми все життя з вами боролись,
Усі роки ми довго йшли...
То ж наша нація ніколи !
Не буде "флаг" чужий нести.

За нашу неньку-Україну
Воюють славні юнаки,
То ж знайте, орки, безголові,
Вам перемогу не знайти!

Настане ваш фатальний час
Прийде розплата за роки
Тому не думайте, що вас
врятують "братські" народи

Ви будете горіти в пеклі
Країна ж наша – процвітатъ.
На все життя "враги" запеклі
Не будем з вами діло матъ.
(Потрібно мир нам повертатъ)

* * *

«Війна забрала в мене батька» –
маленький хлопчик говорив.
Та він саменький ніц не плакав –
Що це не дарма розумів.

Той хлопчик виросте із болем
На все життя важкий тягар!
"Батько помер, там, у полоні..." –
Розказує він слухачам.

Свободу треба Україні!
Спокійно жити та цвісти:
Маленьким дітям бути вдома,
Дорослим на роботу йти.

Помер-то, батько той героєм
За тишу й мир, як бик, стояв
Але настала його доля...
Дух сильний син вже перейняв.

Тепер і сам він в обороні,
Рятує землю і людей,
Настане скоро перемога
І буде щастя крик з грудей.